

## Arrest

nr. 248 937 van 11 februari 2021  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 februari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 9 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om

het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.02.2020 werd ingediend door:*

*Naam: T.(…)*

*Voorna(a)m(en): S.(…)*

*Nationaliteit: Marokko*

*Geboortedatum: (…)*

*Geboorteplaats: (…)*

*Identificatienummer in het Rijksregister. (…)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde B.(…) M.(…) (RR (….)3), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1c beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3’, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”*

*Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de FOD Sociale Zekerheid voor van een uitkering voor personen met een handicap vanaf 01.10.2012 voor onbepaalde duur en een rekeninguittreksel Belfius met stortingsbewijs dd 26.03.2019 ten bedrage van 1255,22 euro.*

*Verder worden er ook loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon, de genaamde T.(…) M.(…) voorgelegd van zijn tewerkstelling bij V. D. V. S. en W. in U. CVBA Deze loonfiches kunnen we niet mee in overweging nemen aangezien het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3a van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

*Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.*

*Voor zover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een maandelijkse huurprijs van 660 euro dient te betalen. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de (niet-geïndexeerde) huishuur die zij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 595,22 euro ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet aannemelijk dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou bovendien versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden overlegd had. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon een absoluut en redelijk minimum om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij informatie voorhanden zou zijn dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is, quod non in casu. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar*

huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen (...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1 ) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig 3 handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Belgische moeder, mevrouw B. M.

Op 14.02.2020 vroeg verzoeker de gezinshereniging aan in functie van zijn moeder, de referentiepersoon, en dit op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, daar verwerende partij meent dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zonder rekening te houden met de inkomsten van dienst echtgenoot.

Eén en ander is evenwel niet juist...

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt 4 daartegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

"Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben

om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. [...]"

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om te beginnen heeft verzoeker de inkomsten van de referentiepersoon aangetoond. Dit betreft een attest van de FOD Sociale Zekerheid m.b.t. de uitkering voor personen met een handicap vanaf 01.10.2012 voor onbepaalde duur t.b.v. 1.255,22 euro per maand (stuk 3).

Daarnaast heeft verzoeker tevens de inkomsten van zijn vader, de echtgenoot van de referentiepersoon aangetoond. Dit betreffen tal van loonfiches, waaruit blijkt dat hij werkt en ongeveer een 1800 euro per maand verdient (stuk 4).

De vader/echtgenoot en de referentiepersoon vormen uiteraard een gehuwd en samenwonend koppel en de ouders van verzoeker. Dit wordt ook niet betwist voor verwerende partij. Het gaat dan ook niet op om de inkomsten van deze echtgenoot niet te aanvaarden in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging. De referentiepersoon beschikt immers óók over deze inkomsten, daar het een gezamenlijk gezinsinkomen betreft, door hun huwelijk en samenwoont.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds eerder in deze zin (RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163 345):

"De kernvraag in deze zaak bestaat erin welke interpretatie dient te worden gegeven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

[...] De wetsoetbaling voorziet niet dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige "eigen" bestaansmiddelen beschikt. Deze bepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". [...] Door te overwegen dat het inkomen van de verzoeker bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet over stabiele, toereikende en 5 regelmatige bestaansmiddelen beschikt "niet in rekening (kan) worden gebracht", nu het "de Belgische die zich wenst te laten vervoegen (is) die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken", geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet een engere invulling dan wat er letterlijk in gelezen wordt.

[...]

Het komt de Raad dan ook nuttig voor om na te gaan op welke wijze het Hof van Justitie het begrip "beschikt" in het kader van de Burgerschapsrichtlijn interpreteert.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht - die inmiddels werd "opgeslorpt" door de Burgerschapsrichtlijn - diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C- 408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02) en dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in eikaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten (HvJ 23 maart 2006, C- 408/03, Commissie/België, punten 41 en 51). Daarnaast overwoog het Hof nog dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, punt 47; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

[...]

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. [...]

Door met verwijzing naar de inhoud van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te benadrukken dat het de "Belgische referentiepersoon" is die dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat deze Belgische referentiepersoon hiertoe over eigen inkomsten dient te beschikken en dat deze in geen enkel geval kan beschikken over het inkomen dat diens partner, met wie hij wettelijk samenwoont, uit tewerkstelling genereert."

En ook (RvV 28 september 2017, arrest nr. 192 731 ):

"De hamvraag is of de verwerende partij voldoende heeft onderzocht of de referentiepersoon "beschikt" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetbepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige 'eigen' bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen. [...]"

De Raad stipt aan dat de term "beschikken" niet enkel voorkomt in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II "Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen", hoofdstuk I "Vreemdelingen , burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg". Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft - met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg - in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt". Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip "beschikken" een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. [...]"

Nog ten overvloede in deze zin: RvV 1 maart 2016, arrest nr. 163 344; RvV 5 februari 2016, arrest nr. 161 476; RvV 21 mei 2015 arrest nr. 145 913.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dus al meermaals dat verwerende partij 'artikel 40ter Vreemdelingenwet' te eng interpreteert wanneer men stelt dat de inkomsten van in casu de echtgenoot van de referentiepersoon, waarmee de referentiepersoon dus gehuwd en samenwonend is, niet in aanmerking kunnen worden genomen. Dit betreffen immers óók inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt en die dus kunnen bijdragen tot het doel dat de verzoeker niet ten laste komt te vallen van de Belgische overheid.

De Raad verwijst daarbij ook naar artikel 221 Burgerlijk Wetboek, waarin wordt gesteld dat elke echtgenoot verplicht is om naar zijn vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk.

Verwerende partij heeft aldus duidelijk haar motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door de inkomsten van de echtgenoot van de 7 referentiepersoon niet mee in aanmerking te nemen. Dit laatste beginsel houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu niet gebeurd...

6.

In dit opzicht beschikt de referentiepersoon dan ook over voldoende inkomsten (i.e. toereikende, stabiele en regelmatige inkomsten) om verzoeker en zichzelf te kunnen onderhouden; ook na aftrek van de maandelijkse kosten zoals de huur (die 660 euro bedraagt - stuk 5).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon verzoeker al jaren financieel onderhoudt en dat verzoeker dus al jaren ten laste is van de referentiepersoon (stuk 6), omdat hij

*onvermogen was in het land van herkomst (stuk 7). En dit alles zonder ooit ten laste te vallen van de Belgische overheid (stuk 8).*

*Daarnaast werd tevens het bewijs voorgelegd dat de referentiepersoon en haar echtgenoot verzekerd zijn voor medische zorgen in België (stuk 9). Hun kosten op dat vlak worden met andere woorden gedekt.*

*Al deze stukken tonen dus aan dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt om voor zichzelf én verzoeker te kunnen instaan; er werd nooit beroep gedaan op Belgische overheidsinstellingen. Verzoeker was al jaren ten laste van de referentiepersoon, zonder enige financiële problemen in hoofde van de referentiepersoon. Zijn effectieve aanwezigheid in België verandert dus niets aan die situatie.*

*7.*

*Uit de bijgebrachte stukken blijkt aldus zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijke over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch zij, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.*

*Al haar inkomsten (dus ook de inkomsten van de echtgenoot, zie supra) dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen, daar nergens uit artikel 40ter Vreemdelingenwet, noch uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of deze van het Hof van Justitie, noch uit de Richtlijn 2004/38/EG blijkt dat enkel de "eigen" inkomsten van de referentiepersoon in aanmerking zouden moeten worden genomen.*

*Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet..*

*Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.*

*Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

*8.*

*Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoeker op afdoende wijze heeft bewezen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn.*

*Verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.*

*Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. Verzoeker voert tegelijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 40ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*(...)*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*(...)"*

De familieleden, bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, zijn:

*"(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

*(...)"*

Artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

*"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*



2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 februari 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder B. M. als meerderjarige descendent ten laste van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Ter staving van de aanvraag werden de volgende stukken neergelegd:

*“Bijlage 19ter/Niet-Eu+Belg/Descendant ten laste Ifv B. M. 56.00.02 996-23 Belgie Aanvraag op 14.02.2020 te Antwerpen Betalingsbewijs federale bijdrage PP geldig tot 17.09.2020 Visum C Geboorteakte Positieve woonstcontrole Schrijven advocaat Geldverzendingen via Moneytrans door M. T. naar betrokkene 19.06.2013 - 25.02.2016 Via Al Barid Bank op 03.02.2016 Overzicht Reidverzendingen via Moneytrans periode 08.01.2010 tot en met 02.09.2017 Bewijzen van geldovermakingen via CanalM periode 12.01.2005 - 14.10.2005 en dd 23.01.2012, via Europhil Dolex Belgium SPRL periode 23.12.2005 - 06.03.2008 Via Moneytransfert 13.06.2008 - 31.08.2010 Via Moneytrans 12.05.2010 - 19.11.2012 Ontvangstbewijs Al Barid Bank Certificat administrative, Rayame du Maroc, Ministère de l'intérieur, Province de Drivoch, Caidat de Tafersit N 1309 dd 30.10.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of inkomsten had In deze provincie. Eenzelfde Certificaat N 1302. Certificat de Celibat, No 778 op naam van betrokkene Certificat de Célibat N' 602 op naam van betrokkene Attest Agence Nationale de la Conservation Foncière du Cadastre et de la Cartographie N' 9052CF/11 dd 21.11.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat onderzoek in de databank van de gegevens van de Centrale Directie tot op deze datum geen eigendom geregistreerd staat op naam van betrokkene. Attestation de Revenu Global 2019 N° 1423 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van inkomsten heeft, dd 20.11.2019 Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd op naam van T. M. Rekeninguittreksel Belfius op naam van T. M. met stortingen van pensioen van FPD Zuidertoren Brussel ten bedrage van 750,56 euro dd 22.11.2019 en 20.12.2019. Loonbrieven op naam van T. M. tewerkstelling bij V. D. V. S. periode 01.08.2018 • 30.09.2018 en augustus 2019 tot en met oktober 2019 Loonbrieven op naam van T. M. tewerkstelling bij W. in uitzenden CVBA, Leuven periode 21.05.2018 - 12.08.2018 en 01.07.2019 - 01.09.2019 Bewijs ziektekostenverzekering Attest OCMW Antwerpen dd 08.04.2020 op naam van betrokkene en referentiepersoon met verklaring dat zij geen financiële steun ontvangen. Geregistreerde Huurovereenkomst 660 euro/maand Attest FOD Sociale Zekerheid, personen met een handicap, op naam van de referentiepersoon vanaf 01.10.2012 voor onbepaalde duur en stortingbewijs via rekeninguittreksel Belfius dd 26.03.2019 ten bedrage van 1255,22 euro.”*

2.9. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing dat verzoeker ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon *“een attest van de FOD Sociale Zekerheid voor van een uitkering voor personen met een handicap vanaf 01.10.2012 voor onbepaalde duur en een rekeninguittreksel Belfius met stortingsbewijs dd 26.03.2019 ten bedrage van 1255,22 euro”* neerlegt en loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon. Wat de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon betreft, wordt gesteld dat ze *“(d)eze (...) niet mee in overweging nemen aangezien het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken”*.

2.10. In zijn middel is verzoeker het in wezen oneens met deze beoordeling. Volgens verzoeker dienen de inkomsten van zijn vader, die tevens de echtgenoot is van de referentiepersoon, ook mee in rekening te worden genomen. Hij stelt dat de referentiepersoon ook ‘beschikt’ over de bestaansmiddelen die haar echtgenoot uit arbeid haalt omdat ze een gehuwd en samenwonend koppel vormen. Hierbij citeert verzoeker een arrest uit 2016 en één uit 2017 en verwijst hij naar oudere rechtspraak van de Raad. Verzoeker besluit hieruit dat de referentiepersoon wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt met het oog op gezinshereniging en dat de beslissing op dit punt niet met alle gegevens van het dossier rekening houdt.

2.11. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker geenszins concreet aantoonst dat zijn moeder over de inkomsten van haar echtgenoot kan ‘beschikken’. Bovendien is de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst niet langer actueel. In zijn arrest van 24 oktober 2019 heeft het Grondwettelijk Hof immers ingevolge een aantal prejudiciële vragen een onderzoek gevoerd naar de interpretatie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en inzonderheid naar de interpretatie van de verplichting dat de referentiepersoon *“beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). Uit het arrest blijkt dat *“de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”*. Deze grondwetsconforme interpretatie geldt erga omnes en werd bevestigd door de Raad van State in zijn cassatierechtspraak (RvS 13 maart 2020, nr. 247.310). Er is geen reden om van deze interpretatie af te wijken in onderhavig geval van gezinshereniging van een

meerderjarige afstammeling met een sedentaire Belg. In zoverre verzoeker zou verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient te worden benadrukt dat het *in casu* een louter internrechtelijke situatie betreft zonder communautaire aspecten.

2.12. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister dus geen onzorgvuldigheid beging door enkel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in overweging te nemen.

2.13. Wat het “*stabiele, toereikende en regelmatige*” karakter van de bestaansmiddelen betreft, schrijft de vreemdelingenwet voor dat deze om als “toereikend” te worden beschouwd, in beginsel een bepaalde minimumdrempel dienen te overschrijden.

Uit de neergelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon sedert 2012 vanwege de FOD Sociale Zekerheid een tegemoetkoming aan personen met een handicap ontvangt. Deze bedroeg blijkens het neergelegde bankafschrift in maart 2019 1225,22 euro. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit bedrag de wettelijke drempel overschrijdt van 120 % van het geïndexeerde bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, waardoor de gemachtigde van de minister rechtsgeldig kon concluderen dat de referentiepersoon in beginsel niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers argumenten dat de referentiepersoon hem voorheen financieel had ondersteund, dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en dat alle betrokkenen een ziekteverzekering hebben, worden niet tegengesproken in de bestreden beslissing. Deze argumenten, die verzoeker overigens tracht te staven aan de hand van de stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, doen evenwel weinig ter zake bij de beoordeling van de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

2.14. Verzoeker gaat tenslotte nergens concreet in op de door de gemachtigde van de minister doorgevoerde behoefteanalyse conform het geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling schrijft het volgende voor:

*“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

Verzoeker beperkt zich tot de loutere affirmatie dat de referentiepersoon ook na aftrek van de maandelijkse kosten, zoals de huur, over voldoende inkomsten beschikt om zichzelf te kunnen onderhouden. Dit volstaat evenwel niet om de pertinente overwegingen dienaangaande uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

*“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.*

*Voor zover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een maandelijkse huurprijs van 660 euro dient te betalen. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de (niet-geïndexeerde) huishuur die zij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 595,22 euro ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet aannemelijk dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou bovendien versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden overlegd had. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon een absoluut en redelijk minimum om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij informatie voorhanden zou zijn dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is, quod non in casu. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar*

*huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018)."*

2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de beschikbare gegevens te concluderen dat "(b)etrokkene (...) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging" en in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit een beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter en/of artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte rechtmatige verwachtingen zouden zijn gewekt die niet zouden zijn gehonoreerd of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek, noch van een schending van het redelijkheids-, het vertrouwens- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN